

Saarna Rauman Pyhän Ristin kirkossa 24.12.2007

Saarnateksti: Luukas 2: 1-14

Siihen aikaan antoi keisari Augustus käskyn, että koko valtakunnassa oli toimitettava verollepano. [2](#) Tämä verollepano oli ensimmäinen ja tapahtui Quiriniuksen ollessa Syyrian käskynhaltijana. [3](#) Kaikki menivät kirjoittautumaan veroluetteloon, kukin omaan kaupunkiinsa.

[4](#) Niin myös Joosef lähti Galileasta, Nasaretin kaupungista ja meni verollepanoa varten Juudeaan, Daavidin kaupunkiin Betlehemiin, sillä hän kuului Daavidin sukuun. [5](#) Hän lähti sinne yhdessä kihlattunsa Marian kanssa, joka odotti lasta. [6](#) Heidän siellä ollessaan tuli Marian synnyttämisen aika, [7](#) ja hän synnytti pojan, esikoisensa. Hän kapaloi lapsen ja pani hänet seimeen, koska heille ei ollut tilaa majapaikassa.

[8](#) Sillä seudulla oli paimenia yöllä ulkona vartioimassa laumaansa. [9](#) Yhtäkkiä heidän edessään seisoivat Herran enkeli, ja Herran kirkkaus ympäröi heidät. Pelko valtasi paimenet, [10](#) mutta enkeli sanoi heille: "Älkää pelätkö! Minä ilmoitan teille ilosanoman, suuren ilon koko kansalle. [11](#) Tänäpäivänä on teille Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja. Hän on Kristus*, Herra. [12](#) Tämä on merkinä teille: te löydätte lapsen, joka makaa kapaloituna seimessä." [13](#) Ja samalla hetkellä oli enkelin ympärillä suuri taivaallinen sotajoukko, joka ylisti Jumalaa sanoen:

[14](#) -- Jumalan on kunnia korkeuksissa, maan päällä rauha ihmisillä, joita hän rakastaa.

Tunnen erään iäkkään amerikkalaismiehen, jonka joulut tapasivat ennen vanhaan muodostua painajaismaisiksi suomalaisen jouluperinteen takia. Mies oli nimittäin naimisissa suomalaisen naisen kanssa ja appivanhempiansa luona, kerran vuodessa, jouluateriaalla hän aina kohtasi silmästä silmään pahimman pelkonsa: lipeäkalan! Ihmeellistä miten tuo ensin kelvottomaksi kuivattu ja sitten taidolla suureksi herkuksi muuttuva jouluruoka, pystyikin muodostumaan jollekin niin suureksi pelonaiheeksi. Jättää ei kuulemma kehdannut, vaan kaikki oli kohteliaisuusyistä syötävä.

Hyvät ystävät, Joulurauha on julistettu ja juhla on päässyt alkamaan. Juhlalla on tapana herkistää, silloin ajatukset nousevat sisimmästämme eri lailla, mieli on avoin monenlaiselle aatokselle, oman elämän ilot ja kipupisteet pyrkivät pintaan sieltä syvältä sydämeistä, jonne arki ne helposti onnistuu hautaamaan.

Ihmiselämän hauraus askarruttaa ja hämmentää. Elämähän on sellaista, että onnelliset päivät voivat jäädä nopeastikin taakse ja yhtäkkiä olemme keskellä huolia, murheita, kipua, ikävää, ylipäättään niin raskaita aikoja, että voimat tuntuvat loppuvan. Tuntuu että saamme elämässämme vain pienen ajan uida mukavan vilvoittavassa vedessä ja sitten meidät temmataan kuivalle maalle. Liian usein tuntuu siltä kuin meidät laitettaisiin käsistä sidottuina riippumaan kuumaan ja pakahduttavaan auringonpaisteeseen. Silloin kutistumme, kovetumme, kuihdumme: kutistumme fyysisesti, kovetumme sydämeltämme ja kuihdumme hengellisesti. Myös usko ja luottamus Jumalaan ja hänen hyvyyteensä on alati vaarassa kuivettua.

Miten saisimme elämäämme uudestaan voimaa, eloa, merkitystä - jotain sellaista jota perinteisessä kristillisessä kielessä sanotaan virvoitukseksi? Miten kuihtunut ja kuivatettu saataisiin taas palautettua hyväksi ja kelvolliseksi, kuten joulukala?

Joulun vastaus on: Katsokaa alttarin kynttilää. Kääntäkää katseenne siihen mitä alttarinkynttilä symboloi. Kun elämä ripustaa ihmisen riutumaan kuumaan auringonpaisteeseen, silloin ihmisen katse etsii joulunlapsen tarjoamaa valoa. Kynttilän valo, joulun lapsen valo, on rauhallista, tyyntä, luonnollista valoa vastapainona häiritsevän kirkkaalle, keinotekoiselle, painostavalle loisteputken neon-valolle.

Altтарin kynttilän näkee parhaiten pimeässä. Kirkkaasti valaistusta huoneestahan ei näe kunnolla ulkona ikkunan takana olevaa kynttilää. Samalla tavalla on laita Jumalan olemassa olon havaitsemisen kanssa. Sitä ei näe tavaran keskeltä vaan sen näkee hiljentyneenä, elämän pysäyttämänä, nöyränä, mieli avoimena. (Tavarat ulos ja joulunlapsi sisään! Niin se menee, vai meneekö?)

Näin jouluna kohtaamme luonnostaan sen ristiriidan, joka syntyy siitä kun maallista mammonaa tavoitteleva ihminen haluaa hiljentyä elämän syvyyden ja Luojansa edessä. Eli kun kurkotamme vajavaisina ihmisinä sekä Jumalaa että tavaroita kohti. Tämä puolestaan johtaa siihen, että sekä joulunvietto että papin puhe uhkaavat muuttua hurskasteluksi. Onhan helppo sanoa ja helppo yhtyäkin siihen kirkoissa usein teroitettuun ajatukseen, että joulu on lahjahulinoineen muuttunut vääränlaiseksi ja että lahjat ja tavarat eivät ihmiselle tuo onnea. Helppo sanoa, mutta vaikeampi toteuttaa, näinhän rehellisyyden nimissä on myönnettävä.

Mieltämme painaa varmasti se, että Jeesuksen opetukset ja Uusi testamentti ylipäättään painottavat askeettisuutta ja pidättyvyyttä: ”Te ette voi palvella kahta herraa, joka rakastaa omaisuutta se vihaa Jumalaa.”, sanotaan evankeliumeissa.

Vanhan testamentin linja ei ole kuitenkaan ihan näin jyrkkä. Luomiskertomuksen mukaan kaikki, myös materia, on Jumalan luomana sinällään hyvää. Monessa kohdin sanotaan että luotuaan jotain Jumala näki että niin oli hyvä. Niin oli hyvä. Myös muualla Vanhassa testamentissa omaisuuden karttuminen, vaikkapa talot, palvelijat, suuri karjan ja lampaiden määrä nähdään Jumalan siunauksena. Ei siis pahana ja hylättävänä asiana. Uskaltaisikohan Uuden ja Vanhan testamentin toisistaan hieman poikkeavat linjaukset vetää yhteen sanomalla, että on eri asia himoita maallista mammonaa ja omistaa elämänsä sen keräämiseen, kuin ostaa itselleen joskus jotain mukavaa siksi koska arvostaa itseään.

Jumalan luomina olemme itse kukin ainutlaatuisia ja meillä on lupa ja hyvä syy arvostaa itseämme. Itsetutkiskelua, rukousta ja rehellisyyttä tarvitsemme siihen, ettei itsearvostus muutu itsekkyydeksi ja tavarahan himoksi.

Hyvät raumalaiset, nauttikaamme joulusta, sen kaikista lahjoista ja ruuista. Tehkäämme se kiittäen Jumalaa hänen meille osoittamastaan hyvydestä. Olkoon joulu sieluamme virvoittava ja meihin uutta rakkautta luova. Herättäköön Joulunlapsen läsnäolo meidän kuivatetun sydämemme ja kuivuneen uskomme taas eloon!